

Aldous Huxley

เกาะต้องห้าม

ISLAND

อัลดัส ฮักซลีย์ : เขียน กุลธิดา บุญยะกุล-ตันนากิน : แปล

ISLAND

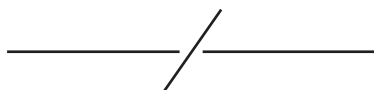

เกาะท่องเที่ยวห้าม

ARROW

เกาะต้องห้าม

ISLAND

อัลดัส ฮักซลีย์ : เขียน

กุลริดา บุญยะกุล-ตันนากิ้น : แปล

เกาะต้องห้าม

Island

อัลดัส ฮักซลีย์ : เขียน กุลธิดา บุญยะกุล-ตันนากัน : แปล

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์แอร์โร่

ในเครือบริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แยก 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ. 2)

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ 0-2573-6584 ฝ่ายขาย 0-2573-6572

Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11

homepage : www.arrowmultimedia.co.th

Copyright © by Aldous Huxley

Thai Language Translation copyright © 2024 by Arrow Multimedia Co.,Ltd.

All rights reserved.

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปออกเสียง ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต หรือสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ฮักซลีย์, -อัลดัส.

เกาะต้องห้าม—กรุงเทพฯ : แอร์โร่, 2567.

400 หน้า.

1. วรรณกรรมแปล I. กุลธิดา บุญยะกุล-ตันนากัน, แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-434-393-1

บรรณาธิการ : นิคม ขาวเรือ

กองบรรณาธิการ : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์, วลัยกร เต็มจันทร์, ปวันรัตน์ เกียรติศิริชัย, ชฎาพร พงษ์ทอง

พิสูจน์อักษร : ชุตินา ชุณหะชา

ศิลปกรรม : ชมพูนุช ขอดคำ

ฝ่ายขาย : ณลิตพรรณ เผ่าพันธุ์ขาว ผู้จัดการทั่วไป : เดือนนภา สุรามิตร

จัดทำจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรนต์ ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

homepage : www.naiin.com

แยกสละพิมพ์ที่ : สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-222-900, 0-2882-1010

ราคา 380 บาท

ประวัติผู้เขียน

Aldous Huxley

อัลดัส ลีโอนาร์ด ฮักซ์ลีย์ (Aldous Leonard Huxley) เกิดวันที่ 26 กรกฎาคม ค.ศ. 1894 เป็นนักเขียนและนักปรัชญาชาวอังกฤษ

อัลดัสเกิดในตระกูลฮักซ์ลีย์ที่มีชื่อเสียง เขาสำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยบัลเลียล ออกซ์ฟอร์ด (Balliol College) ในระดับปริญญาตรีสาขาวรรณคดีอังกฤษ ในช่วงต้นอาชีพเขาได้ตีพิมพ์เรื่องสั้นและบทกวีในนิตยสารวรรณกรรม ก่อนที่ต่อมาจะตีพิมพ์งานเขียนเชิงท่องเที่ยว งานเขียนเชิงเสียดสี และบทภาพยนตร์

ชีวิตในช่วงหลัง เขาอาศัยอยู่ในลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1937 จนกระทั่งเสียชีวิต ฮักซ์ลีย์ได้รับการยอมรับอย่าง

กว้างขวางว่าเป็นหนึ่งในปัญญาชนที่สำคัญที่สุดในยุคนั้น เขาได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมถึงเก้าครั้ง และได้รับรางวัล Companion of Literature โดย Royal Society of Literature ในปี ค.ศ. 1962

ฮักซลีย์เป็นคนชอบความสงบ เขาเริ่มสนใจความเชื่อทางจิตวิญญาณ โดยปรากฏเนื้อหาเหล่านี้ในงานของเขา เช่น หนังสือ The Perennial Philosophy (1945) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันระหว่างแนวคิดลัทธิปรัชญาตะวันตกและตะวันออก และ หนังสือ The Doors of Perception (1954) ซึ่งเขียนเกี่ยวกับประสบการณ์ประสาทหลอนของเขาเอง และหนังสือนวนิยายที่โด่งดังที่สุดของเขามีชื่อว่า **โลกที่กล้าเปลี่ยน** (Brave New World) (1932) กับนวนิยายเรื่องสุดท้ายของเขาเรื่อง **เกาะต้องห้าม** (Island) (1962) ซึ่งนำเสนองานเขียนแนวดิสโทเปียและยูโทเปียตามลำดับ

คำนำสำนักพิมพ์

เกาะต้องห้ามแห่งนี้เป็นเกาะที่อยู่ห่างไกลในมหาสมุทรแปซิฟิก ซึ่งเป็นเมืองน่าอยู่เหมือนสังคมในอุดมคติของใครหลายๆ คน ที่เจริญรุ่งเรืองมานานกว่า 120 ปี เกาะแห่งความสุขนี้ดึงดูดความอัจฉริยะและความเป็นปฏิกิริยาของโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และแล้วเหตุการณ์ต่างๆ ก็เริ่มเกิดขึ้นเมื่อมีนักข่าวประสบเรืออับปางที่นั่น ซึ่งได้เกิดสิ่งที่เขาไม่เคยคาดคิดขึ้น มันทำให้เขามีความหวังและสร้างความประหลาดใจให้กับเขาอีกครั้ง

อัคซึลีย์ เป็นนักเขียนที่ได้รับความนิยมและมีอิทธิพลที่สุดของอังกฤษ ในกลางศตวรรษที่ 20 เขาเป็นนักปรัชญา ขอบวิเคราะห์ และวิพากษ์วิจารณ์ขนบธรรมเนียม ค่านิยม และแนวคิดของสังคม สิ่งที่เขาสนใจในช่วงต้นอาจมองว่าเป็นแนว “มนุษยนิยม” แต่ที่สุดแล้ว เขากลับมาสนใจเกี่ยวกับเรื่องราวทาง “จิตวิญญาณ” เช่นเรื่องเกี่ยวกับจิตวิทยาเหนือคำอธิบาย และปรัชญาที่วางอยู่บนรากฐานของความเชื่อทางจิตวิญญาณ อัคซึลีย์เป็นนักเขียนที่มีความเข้าใจลึกซึ้งทางศาสนา ซึ่งเขาก็ได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้เช่นกัน ในหนังสืออีกเล่มที่มีชื่อเสียง คือ The Perennial Philosophy

ในช่วงท้ายของชีวิต เขาถูกจัดให้เป็น “ผู้นำของความคิดสมัยใหม่” ในยุคของเขาที่ยังมีชีวิตอยู่

หนังสือที่มีชื่อเสียงที่สุดของเขาชื่อ Brave New World หรือโลกที่กลาเปลี่ยน ได้รับการคัดเลือกจาก The New York Public Library ให้เป็นหนึ่งใน “หนังสือแห่งศตวรรษ” (Books of the Century) เป็นนิยายที่มีโครงเรื่องทันสมัยและล้าหน้าซึ่งน่าอ่านและน่าสนใจมากสำหรับการคาดคะเนโลกอนาคตที่กำลังใกล้จะมาถึงในไม่ช้า

สำนักพิมพ์แอร์โร่

แต่ลอร่า

ในการสร้างกรอบอุดมคติเราอาจยอมรับสิ่งที่เราต้องการ

แต่ควรเลิยงความเป็นไปไม่ได้

อริสโตเติล

1

“จงให้ความสนใจ” เสียงเริ่มต้นเรียก และราวกับว่าประสบการณ์เหนือธรรมชาติกลายเป็นพูดได้ขึ้นมาในทันที “จงให้ความสนใจ” มันทวนซ้ำด้วยเสียงสูงขึ้นจนึกไม่มีสูงต่ำแบบเดิม “จงให้ความสนใจ”

เขานอนอยู่ที่นั่นเหมือนศพบนใบไม้แห้ง ผมเฝ้าสานกันยุ่งเหยิงเป็นก้อน ใบหน้าเปราะเปื้อนและเป็นแผลฟกช้ำอย่างน่ากลัว เสื้อผ้าของเขาเป็นผ้าชีวัวร์และเปื้อนโคลน วิลล์ ฟาร์นาบิตกใจตื่น มอลลีร้องเรียกเขาได้เวลาตื่นแล้ว ได้เวลาแต่งตัว ต้องไม่ไปทำงานสาย

“ขอบใจ ที่รัก” เขาเอ่ยขึ้นและลุกนั่ง ความเจ็บปวดรุนแรงเสียดแทงเขาที่เขาขวา ทั้งยังมีความเจ็บปวดแบบอื่นอีกในแผ่นหลัง ที่แขน ที่หน้าผากของเขา

“จงให้ความสนใจ” เสียงยืนยันโดยไม่มีการเปลี่ยนน้ำเสียงแม้เพียงน้อยนิด วิลล์ลงน้ำหนักบนข้อศอกแล้วมองไปรอบตัว เห็นด้วยความตื่นตระหนก ไม่ใช่กระดาษปิดผนังสีเทาและผ้าสีเหลืองของห้องนอนในลอนดอนของตัวเอง แต่เป็นที่โล่งท่ามกลางหมูไม้และเงายืดยาว และแสงอาทิตย์ส่องเฉียงของเวลาเช้าตรู่ในป่า

“จงให้ความสนใจหรือ”

ทำไมหล่อนจึงพูดว่า “จงให้ความสนใจ”

“จงให้ความสนใจ จงให้ความสนใจ” เสียงยืนยัน—ช่างน่าแปลก ช่างโง่งมอะไรอย่างนี้

“มอลลีหรือ” เขาสงสัย “มอลลีหรือ”

ชื่อนั้นดูเหมือนจะเปิดหน้าต่างภายในหัวของเขา ในทันใดด้วยความรู้สึกผิดที่คุ้นเคยในช่องท้อง เขาได้กลิ่นฟอร์มัลดีไฮด์ เห็นพยาบาลผู้กระฉับกระเฉงเร่งรีบไปข้างหน้าเขาตามช่องทางเดินสีเขียว ได้ยินเสียง

แตกแห้งๆ ของเสื้อผ้าลงแป้งของหล่อน “หมายเลขห้าสิบห้า” หล่อนบอก แล้วจากนั้นก็หยุด เปิดประตูสีขาว เขาเข้าไปภายใน และที่นั่น บนเตียงสูง สีขาวคือมอลลี มอลลีพร้อมกับผ้าพันแผลปกปิดครึ่งหนึ่งของใบหน้าหล่อน และปากห้อยลงกว้างเป็นโพรงใหญ่ “มอลลี” เขาร้องเรียก “มอลลี...” เสียงของเขาแตก และเขาก็กำลังร้องให้ เวลานี้กำลังขอร้อง “ที่รักของผม” ไม่มีคำตอบใดๆ ผ่านริมฝีปากที่เปิดกว้างนั้น ที่ออกมาคือลมหายใจตื้นและสั้น เสียงดัง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า “ที่รักของผม ที่รักของผม...” และจากนั้นในทันที ทันใดมือที่เขากุมอยู่มีชีวิตชีวาขึ้นมาชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นก็นิ่งไปอีกครั้ง

“ผมเอง” เขาบอก “วิลลี่ไงล่ะ”

เป็นอีกครั้งที่นิ้วเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ ด้วยความพยายามใหญ่ หลวงอย่างเห็นได้ชัด มันรวบนิ้วของเขาไว้ บีบอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจากนั้นก็คลายออกเป็นไร้ชีวิตชีวาอีกครั้ง

“จงให้ความสนใจ” เสียงซึ่งไม่ใช่มนุษย์ร้องขึ้น “จงให้ความสนใจ”

มันเป็นอุบัติเหตุ เขารับยืนยันกับตัวเอง ถนนเปียก รถไถลข้ามเส้นขาวไป มันเป็นอะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา หนังสือพิมพ์เต็มไปด้วยเรื่องแบบนั้น เขาได้รายงานมันเป็นโหลแล้ว “แม่และลูกสามคนตายในการชนประสาธา...” แต่นั่นก็นอกประเด็น ประเด็นก็คือตอนที่หล่อนถามเขาว่ามันเป็นจุดสิ้นสุดจริงๆ หรือ เขาตอบว่าใช่ ประเด็นก็คือไม่ถึงชั่วโมงหลังจากที่หล่อนเดินออกมาจากการสัมภาษณ์น่าอัศจรรย์ครั้งสุดท้าย นั่นเข้าไปในสายฝน มอลลีอยู่ในรถพยาบาล กำลังจะตาย

เขาไม่ได้มองหล่อนตอนที่หล่อนหมุนตัวจากไป ไม่กล้ามองหล่อน การได้เห็นใบหน้าซบซิดทุกข์ทรมานนั้นอีกครั้งอาจมากเกินไปสำหรับเขา หล่อนลุกขึ้นจากเก้าอี้และกำลังเดินเชื่องช้าข้ามห้อง เคลื่อนไหวเชื่องช้าออกจากชีวิตของเขา เขาไม่ควรเรียกหล่อนกลับมาหรือขอโทษหล่อน บอกหล่อนว่าเขายังคงรักหล่อน เขาเคยรักหล่อนหรือเปล่า

เป็นครั้งที่ร้อยที่ประสบการณ์เหนือธรรมชาติเรียกร้องความสนใจของเขา

ใช่แล้ว เขาเคยรักหล่อนหรือเปล่า

“ลาก่อน วิลล์” เสียงกระซิบที่จำได้ของหล่อนบอกขณะที่หล่อนหันหลังให้ธรณีประตู แล้วจากนั้นก็เป็นหล่อนที่เอื่อยมัน—ด้วยเสียงกระซิบจากห้วงลึกของหัวใจของหล่อน “ฉันยังคงรักคุณ วิลล์—แม้ทุกอย่างที่เกิดขึ้น”

ครู่ต่อมาประตูแฟลตก็ปิดตามหลังหล่อน แทบไม่มีสัมผัสเสียงใดๆ เสียงคลิกแห่งๆ แผลวเบาของกลอน แล้วหล่อนก็จากไป

เขากระโดดขึ้น วิ่งไปที่ประตูหน้าแล้วเปิดมัน ฟังเสียงฝีเท้าที่ล่าถอยขึ้นบันไดราวฤดูใบไม้ร่วง กลิ่นหอมบางเบาที่คุ้นเคยลอยอ้อยอิ่งอยู่ในอากาศ เขาปิดประตูอีกครั้ง เดินเข้าไปในห้องสีเทาและเหลืองของเขาแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง สองสามวินาทีผ่านไป จากนั้นเขาก็เห็นหล่อนเดินข้ามทางเท้าและเข้าไปในรถ เขาได้ยินเสียงบดขยี้แหลมสูงของสัญญาณ ครั้งหนึ่ง สองครั้ง และหลังจากนั้นก็เสียงเคาะเป็นจังหวะของเครื่องยนต์ เขาควรเปิดหน้าต่างหรือเปล่า “รอก่อน มอลลี รอก่อน” เขาได้ยินตัวเองตะโกนอยู่ในจินตนาการ หน้าต่างยังคงไม่เปิด รถเริ่มเคลื่อนที่เลี้ยวที่หัวมุมและถนนก็กว้างเปล่า สายเกินไป ขอคุณสวรรค์ เสียงเยาะเย้ยน่าสะอิดสะเอียนเอื่อยขึ้น ใช่แล้ว ขอคุณสวรรค์ แต่ความรู้สึกผิดก็อยู่ที่นั่น ที่ช่องท้องของเขา ความรู้สึกผิด การกัดแทะของความสำนึกผิดของเขา—แต่โดยผ่านความสำนึกผิดเขารู้สึกถึงความปิติยินดีที่น่ากลัว คนบางคนที่ต่ำช้าลามกและชั่วร้าย ใครบางคนที่ไม่แปลกหน้าและน่ารังเกียจ ผู้คิดอย่างยินดีว่าเวลานี้ไม่มีอะไรกัน เขาไม่ให้ได้ในสิ่งที่เขาต้องการอีกแล้ว และสิ่งที่เขาต้องการก็คือกลิ่นหอมอื่น เป็นความอบอุ่นและยืดหยุ่นของเรือนร่างที่ยังเยาว์วัย “จงให้ความสนใจ” เสียงเหมือนจริงว่า ใช่แล้ว จงให้ความสนใจ จงให้ความสนใจต่อห้องนอนที่มีกลิ่นหอมของเบียร์ พร้อมกับห้องเล็กๆ สีชมพูสตรอว์เบอร์รีและหน้าต่างสองบานที่มองออกไปยังถนนชาร์ลิงครอสส์ และมองเข้ามาตลอดคืนของมันโดยแสงระยิบระยับของป้ายสำหรับจิน-พอร์เตอร์ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม จีนที่สวมชุดสีแดงเข้ม—และเป็นเวลาสิบวินาที

ห้องเล็กๆ ก็เป็นหัวใจศักดิ์สิทธิ์ เป็นเวลาสิบวินาทีที่น่าอัศจรรย์ ใบหน้าแดง
เรื่อไกล้เคียงกับของเขาเรืองแสงราวของทูตสวรรค์ จากนั้นก็มาถึงการ
เปลี่ยนแปลงอย่างลึกลับของความมืด หนึ่ง สอง สาม สี่...อา! สวรรค์ ขอ
ให้มันดำเนินไปช้ากับช้ากลับ แต่ตรงเวลาเผยเมื่อนับถึงสิบนาฬิกาไฟฟ้าก็
จะแสดงให้เห็นการเปิดเผยอย่างอื่น—ของความตาย ของความน่าสะพรึง
กลัวเป็นที่สุด ในเมื่อแสงคราวนี้เป็นสีเขียว และในเวลาสิบนาทีก่อนที่หน้ากลัว
ห้องเล็กๆ สีทุกหลาของแบ็บส์กลายเป็นมดลูกของโคลนตม และบนเตียง
ตัวแบ็บส์เองเป็นสีเขียวเหมือนซากศพ ซากศพที่ถูกกระตุ่นให้เป็นโรคลมชักหลัง
จากที่ตายแล้ว ตอนที่ยืนของฟอร์เตอร์แสดงตัวในสีเขียว มันยากที่จะลืมนึกว่า
เกิดอะไรขึ้นและเขาเป็นใคร สิ่งเดียวที่ต้องทำคือหลับตาแล้วพุ่งลงไปถ้า
ทำได้ ลึกลงไปในอีกโลกของโลกียะ พุ่งลงไปอย่างรุนแรง พุ่งอย่างไ้ตรงตรง
ไว้ก่อน ลงไปในความบ้าคลั่งแปลกหน้าซึ่งมอลลี่ผู้นำสาร—มอลลี่ (“จง
ให้ความสนใจ”) ในผ้าพันแผลของเธอ มอลลี่ในหลุมศพเปียกๆ ที่ไฮเกต
ของเธอ และแน่นอนไฮเกตคือเหตุผลว่าทำไมต้องหลับตาในแต่ละครั้งเวลา
ที่แสงสีเขียวทำให้ซากเปลือยเปล่าของแบ็บส์—เป็นคนแปลกหน้าเสมอและ
อย่างถึงที่สุด และไม่เพียงมอลลี่เท่านั้น หลังเปลือกตาที่ปิดของเขา วิลล์
เห็นแม่ของตัวเองขีดเผือดราวหินประดับที่หนุนขึ้นจากพื้นสีเขียว ใบหน้าของ
เขาทำให้มีชีวิตจิตใจด้วยการยอมรับความทุกข์ทรมาน โรคไขข้ออักเสบ
ทำให้มือของเขาน่าเกลียดน่ากลัวและต่ำกว่ามนุษย์ แม่ของเขาและน้องสาว
ที่ยืนอยู่หลังเก้าอี้รถเข็น ที่วิ่งไปหาความอ้วนท้วนและกระเพื่อมเหมือนเยลลี่
เท้าว้าวพร้อมกับความรู้สึกทั้งหลายทั้งปวงที่ไม่เคยพบการแสดงออกที่
เหมาะสมในความรักที่สมบูรณ์นั้นคือมอด น้องสาวของเขา

“ทำได้ยังไง วิลล์”

“ใช่ ทำได้ยังไง” มอดสะท่อนคำพูดด้วยเสียงสั้นต่ำๆ ราวจะร้องให้
ไม่มีคำตอบ เรียกได้ว่าไม่มีคำตอบในคำพูดใดๆ ที่เอ่ยออกมาได้
เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเขา ที่ผู้ทุกข์ทรมานสองคนอาจจะเป็นไปได้ที่จะเข้าใจ
—แม้กับการแต่งงานที่ไม่มีความสุขของท่าน ลูกสาวในศรัทธาแรงกล้า

ระหว่างลูกสาวและผู้เป็นมารดา—ไม่มีคำตอบใดๆ นอกจากในคำพูดที่
หยาบคายที่สุดทางวิทยาศาสตร์ของความไม่ลำเอียง ความตรงไปตรงมา
ที่ไม่อาจยอมรับได้มากที่สุด เขาทำอย่างนั้นได้อย่างไร เพราะ...เอ่อ เพราะ
แบบสมีลักษณะแปลกประหลาดทางกายภาพอย่างหนึ่งซึ่งมอลลี่ไม่มี และ
ทำตัวในบางขณะในลักษณะที่มอลลี่เองจะพบว่าคิดไม่ถึง

มีความเจียวยาวนาน แต่เวลานี้เสียงแปลกๆ เริ่มต้นสร้อยเก่าๆ
ของมันขึ้นมามีอย่างปัจจุบันทันด่วน

“จงให้ความสนใจ จงให้ความสนใจ”

จงให้ความสนใจต่อมอลลี่ จงให้ความสนใจต่อมอดและแม่ของเขา
จงให้ความสนใจต่อแบ็บส์ และในทันทีทันใดอีกความทรงจำปรากฏขึ้นจาก
เมฆหมอกของความว่างเปล่าและสับสน ห้องเล็กๆ สีชมพูสตอร์เบอร์รี่ของ
แบ็บส์แอบซ่อนแขกคนอื่นไว้ และร่างของเจ้าของของมันกำลังสั่นระริก
ภายใต้ซากของคนอื่น ความเจ็บปวดเกี่ยวกับหัวใจเพิ่มเข้ามาในความรู้สึก
ผิดในช่องท้อง การหดตัวของหน้าอก

“จงให้ความสนใจ”

เสียงใกล้เข้ามายิ่งขึ้น เขาหันศีรษะไป พยายามยกตัวเพื่อให้เห็น
ชัดขึ้น แต่แขนที่ค้ำจุนน้ำหนักของเขาเริ่มสั่น จากนั้นก็ทนไม่ไหว และเขา
ก็ตกกลับลงบนกองใบไม้ เหนื่อยเกินกว่าจะจดจำต่อไป เขานอนอยู่ที่นั่น
เป็นเวลานาน จ้องมองไปที่ฝาซึ่งปิดอยู่ครั้งๆ ที่โลกรอบตัวซึ่งเขาไม่เข้าใจ
เขาอยู่ที่ไหนและมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร ใช่ว่านี้เป็นเรื่องสำคัญ ในขณะนี้ไม่มี
อะไรสำคัญนอกจากความเจ็บปวดนี้ ความอ่อนแอที่บดขยี้นี้ ถึงอย่างนั้น
ในฐานะที่เป็นเพียงความสนใจทางวิทยาศาสตร์...

ตัวอย่างเช่นต้นไม้ต้นนี้ ที่ซึ่งเขาพบตัวเองนอนอยู่ใต้มัน (โดยไม่รู้
สาเหตุ) เสาเปลือกไม้สีเทาพร้อมกับมุมแหลมโค้งสูงขึ้นไปของกิ่งก้านที่
แต่งแต้มด้วยแสงอาทิตย์ สิ่งนี้มีสิทธิ์โดยชอบธรรมที่จะเป็นต้นพีช แต่ใน
กรณีนั้น—และวิสัยทัศน์ส่วนตัวที่สมเหตุสมผลได้อย่างหลักแหลม—ใน
กรณีนั้นไปไม่ไม่มีสิทธิ์จะเขี้ยวข่มตลอดปีอย่างเห็นได้ชัดอย่างนี้ แล้วทำไม

ต้นไม้ซึ่งส่งรากของมันให้ดันขึ้นไปบนพื้นผิวของพื้นดินอย่างนี้ อีกทั้งเครื่อง
คำจุนไม้แปลกประหลาดที่ดันกิ่งปีชใช้พยางค์ของมันเองไว้นั้นละ—เหล่านั้นเข้า
กับภาพนี้ได้อย่างไร วิลล์จำได้ขึ้นมาทันทีถึงประโยคที่เขาชอบ เป็นประโยค
แย่ที่สุดของบทกวีนิพนธ์ “ใคร เธอถามว่าใคร ประดับประคองจิตใจของฉัน
ในวันคืนที่ยากลำบากเหล่านั้น” คำตอบ: เยื่อหุ้มเซลล์ที่ชั้นจนแข็ง ดาลี
ยุคแรกซึ่งตัดซิลเทิร์นส์ออกไป เช่นเดียวกับผีเสื้อที่บินโฉบออกมาจากที่นั่น
ในแสงอาทิตย์สีเนยหนาๆ ทำไมมันจึงใหญ่นัก เป็นสีฟ้าเข้มหรือดำก้ำมะหยี
อย่างไม่น่าเป็นไปได้ มีตาขนาดใหญ่และจุดประมากมายเกินควรอย่างนั้น
มีสีม่วงจ้องมองออกมาจากต้นเกล็ด มีสีเงินทาวอยู่บนมรกต บนบุษราคัม
บนนิลสีคราม

“จงให้ความสนใจ”

“ใครอยู่ที่นั่น” วิลล์ ฟาร์นาบีร้องเรียกด้วยน้ำเสียงที่เขาตั้งใจให้ดัง
และทรงอำนาจ แต่ทั้งหมดที่ออกมาจากปากของเขาก็คือเสียงแหบแห้ง
แผ่วเบา และสั้นรัว

มีความเงียบบยาวนานและดูเหมือนข่มขู่คุกคามอย่างลึกลับ จาก
โพรงระหว่างส่วนคำจุนไม้ของต้นไม้สองต้นตะขาขนาดใหญ่สีดำปรากฏ
ออกมาในสายตาสัณฐานหนึ่ง จากนั้นก็เร่งรีบจากไปบนกลุ่มขาสีแดงเข้ม
ของมัน และหายไปใต้อีกรอยแยกของเหลวอื่นๆ ที่ปกคลุมด้วยเห็ดรา

“ใครอยู่ที่นั่น” เขาร้องเสียงแหบแห้งอีกครั้ง

มีเสียงเสกสากในพุ่มไม้ทางด้านซ้ายของเขา และในทันทีนั้นราว
เสียงกุกกักจากนาฬิกาในสถานเลี้ยงเด็ก นกสีดำตัวใหญ่ขนาดนกจำพวก
อีกากระโดดออกมา—ไม่จำเป็นต้องบอกเลยว่าเพียงแต่มันไม่ใช่อีกา มัน
ตบปีกที่ปลายสุดเป็นสีขาวเข้าด้วยกัน แล้วพุ่งข้ามที่ว่างซึ่งอยู่ระหว่างกลาง
ไปเกาะอยู่บนกิ่งต่ำสุดของต้นไม้ที่ตายแล้วต้นเล็กๆ ห่างจากที่วิลล์นอนอยู่
ไม่ถึงยี่สิบฟุต เขาสังเกตเห็นว่าจะอยปากของมันเป็นสีส้ม และมันมีแถบ
ลึนเลือนสีเหลืองใต้ตาแต่ละข้าง พร้อมกับเหนียงคอสีเหลืองอ่อนที่ปกคลุม
ด้านข้างและหลังหัวของมันด้วยขนหนาๆ ของหนังที่เปล่าเปลือย นกชั้นหัว

ของมันขึ้นแล้วมองมาที่เขา ครั้งแรกด้วยตาขวา จากนั้นด้วยตาซ้าย หลังจากนั้นมันก็อัปปากสีส้มของมัน ส่งเสียงร้องสับหรือสับสองโน้ตเพลงสั้นๆ ของบันไดเสียง ทำเสียงเหมือนใครคนหนึ่งกำลังสะอึก แล้วจากนั้นก็เอ่ยในลักษณะร้องเพลงโด โด ซอล โด ว่า “ที่นี่และเวลานี้ เด็กน้อย ที่นี่และเวลานี้ เด็กน้อย”

คำเหล่านั้นกดไถป็น และในทันทีทันใดเขาก็จำทุกสิ่งทุกอย่างได้ที่นั่นคือปลา เกะต้องห้าม สถานที่ซึ่งไม่มีนกหนังสือพิมพ์คนใดเคยมาเยือน และเวลานี้ต้องเป็นเวลาเช้าหลังบ่ายของวันที่เขาเฝ้าพอที่จะไปลองเรือตามลำพังนอกอ่าวเรนดังโลโบ เขาจำได้ทั้งหมด—ใบเรือสีขาวโค้งตามแรงลม เหมือนกลีบดอกแมกโนเลียขนาดใหญ่ น้ำดังซู่ๆ ที่หัวเรือ เพชรส่งประกาย วิบวับบนทุกยอดคลื่น แอ่งน้ำของหยกที่มีรอยย่น และไปทางตะวันออกข้ามช่องแคบ ก้อนเมฆนั้น ช่างเป็นความน่านมัศจรรย์ของประติมากรรมสีขาวเหนือภูเขาไฟของปลา นิ่งอยู่ที่นั่นที่ทางเสือเรือ เขาพบว่าตัวเองกำลังร้องเพลง—เป็นการกระทำที่ไม่น่าเชื่อว่ารู้สึกเป็นสุขอย่างชัดเจน

“สาม สามสำหรับคู่แข่ง” เขาประกาศออกไปในสายลม

“สอง สองสำหรับเด็กชายชาวบริสุทธ์ สวมเสื้อผ้าสีเขียวล้วน—โอ นี่ก็คือหนึ่งและโดดเดี่ยวอย่างแท้จริง”

ใช่แล้ว โดดเดี่ยวจริงๆ โดดเดี่ยวบนเพชรพลอยขนาดใหญ่ของท้องทะเล

“และจะเป็นอย่างนั้นตลอดไป”

หลังจากนั้นไม่จำเป็นต้องพูดว่าสิ่งที่นักเดินเรือผู้ระมัดระวังและมากประสบการณ์เตือนเขาได้เกิดขึ้น พายุฝนดำมืดเกิดขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุ กระแสลมและฝนและคลื่นบ้าคลั่งเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน...

“ที่นี่และเวลานี้ เด็กน้อย” นกร้องเพลงเป็นท่วงทำนอง “ที่นี่และเวลานี้ เด็กน้อย”

เขาคงนึกถึงสิ่งที่ไม่ธรรมดาอย่างแท้จริงก็คือเขาคควรอยู่ที่นั่น ภายใต้น้ำ และไม่ใช่นอกนั้น ที่ส่วนลึกสุดของช่องแคบปลา หรือที่ร้าย

ยิ่งกว่าคือถูกบดขยี้เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยที่ตีแผ่ ในเมื่อแม่หลังจากเขาจัดการพาเรือที่กำลังจมของเขาฝ่าคลื่นขนาดใหญ่ไปได้ด้วยปาฏิหาริย์อย่างแท้จริง แล้วขึ้นเกยฝั่งบนชายหาดทรายเดียวที่มีในบรรดาเส้นทางหลายไมล์ของชายฝั่งที่เต็มไปด้วยโขดหินของปาลา—แม้แต่ตอนนั้นมันก็ยังไม่ใช่สิ้นสุดหน้าผาสูงชันขึ้นเหนือเขา แต่ที่ปลายส่วนเว้ามีหุบเขาเล็กประเภทที่ส่วนหัวยื่นมาข้างหน้า ที่ซึ่งธารน้ำเล็กๆ ไหลลงมาอย่างต่อเนื่องในลักษณะของน้ำตกเหมือนเยื้องบางๆ และที่นั่นมีต้นไม้และพุ่มไม้ขึ้นอยู่ระหว่างกำแพงหินปูนสีเทา หกหรือเจ็ดร้อยฟุตของการปีนหิน—ด้วยรองเท้าผ้าใบ และฐานที่มั่นคงทั้งหมดก็ลื่นด้วยน้ำ และจากนั้น พระเจ้าที่รัก ภูพวคนั้น ตัวสีดำพันรอบกิ่งไม้ซึ่งมันกำลังดึงตัวเองขึ้นไป และห่านาที่ต่อมาตัวสีเขียวใหญ่ยักษ์ก็ขดตัวอยู่ที่นั่น บนขอบที่ยื่นออกมา ตรงที่ที่เขากำลังเตรียมจะก้าวเข้าไป ความหวาดหวั่นเข้าแทนที่ด้วยความหวาดกลัวที่เลวร้ายเหลือคณาภาพของงูทำให้เขาตกใจ ทำให้เขาถอยเท้าออกมาอย่างรวดเร็ว และการเคลื่อนไหวกะทันหันที่ไม่ได้พิจารณาก่อนนั้นทำให้เขาเสียการทรงตัว วินาทียาวนานชวนคลืนเหียน ในการรับรู้ที่น่าสะพรึงกลัวว่านี่คือจุดสิ้นสุด เขาแกว่งไปมาอยู่ที่ขอบ จากนั้นก็ตกลงไป ความตาย ความตาย ความตาย แล้วจากนั้นพร้อมกับเสียงของไม้แตกในหู เขาพบว่าตัวเองเกาะติดอยู่กับกิ่งของต้นไม้เล็กๆ ใบหน้าของเขาถูกขีดข่วน เขาชวาถลอกปากเปิกและมีเลือดออก แต่ยังมีชีวิตอยู่ เขาปีนต่อด้วยความเจ็บปวด เขาชองเขาเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส แต่เขาก็ปีนต่อไป ไม่มีทางเลือกอื่น และจากนั้นแสงสว่างก็เริ่มดับลง ในท้ายที่สุดเขากำลังปีนอยู่ในที่ซึ่งแทบจะเป็นความมิด ปีนด้วยศรัทธา ปีนด้วยความสิ้นหวังอย่างที่สุด

“ที่นี่และเวลานี้ เด็กน้อย” นกตะโกน

แต่ วิลล์ ฟาร์นาบี ทั้งไม่ได้อยู่ที่นี้และในเวลานี้ เขาอยู่ที่นั่น บนหน้าผา จากนั้นเขาก็อยู่ในชั่วขณะน่าสะพรึงกลัวของการตกลงไป ไปไม้แห้งส่งเสียงแตกสากได้ตัวเขา เขาสิ้นระริก สั่นอย่างรุนแรงและอย่างควบคุมไม่ได้จากหัวถึงเท้า

2

U กหยุดสื่อสารในทันทีทันใดและเริ่มกรีดร้อง เสียงแหลมสูงเล็กๆ ของ มนุษย์บอกว่า “นกเอี้ยง” แล้วจากนั้นก็เพิ่มบางสิ่งบางอย่างเข้าไปใน ภาษาที่วิลล์ไม่เข้าใจ มีเสียงผีเท้าบนใบไม้แห้ง จากนั้นก็เสียงร้องตื่นตระหนก เล็กๆ จากนั้นก็เจียบ วิลล์ลืมนิดาและเห็นเด็กสวยงามสองคนกำลังมองลง มาที่เขา ตาของพวกเขาเบิกกว้างด้วยความมหัศจรรย์ใจและหวาดกลัว เด็ก คนที่เล็กกว่าอีกคนนั้นตัวเล็กมาก อายุห้าขวบหรืออาจหกขวบ แต่งตัวด้วย ผ้าเตี่ยวสีเขียวเพียงผืนเดียว ข้างๆ แก่ ที่เห็นตะกร้าผลไม้ไว้บนศีรษะของ เธอคือเด็กหญิงตัวน้อยผู้แก่กว่าสี่หรือห้าขวบ เธอสวมกระโปรงสีแดงเข้ม ที่ยาวลงเกือบถึงข้อเท้า แต่เหนือเอวขึ้นไปเธอเปลือยเปล่า ในแสงอาทิตย์ ผิวงของเธอส่งประกายราวทองแดงที่ท่วมท้นด้วยสีกุหลาบ วิลล์มองจากเด็ก คนหนึ่งไปอีกคน ทั้งคู่ช่างงดงามอะไรอย่างนั้น ทั้งสมบูรณ์แบบ สง่างาม อย่างไม่ธรรมดา เหมือนสัตว์พันธุ์แท้ตัวเล็กๆ สองตัว สัตว์พันธุ์แท้ที่มีชีวิต ซ้ำและแข็งแรงพร้อมกับใบหนาราวเป็นของทูตสวรรค์—นั่นคือเด็กชาย และเด็กหญิงก็เป็นสัตว์พันธุ์แท้่อีกประเภทหนึ่ง วาดไว้อย่างดีเลิศพร้อมกับใบหน้าค่อนข้างยาว ใบหน้าเล็กๆ ที่เครื่องเคลือบล้อมกรอบอยู่ระหว่าง ผมถักเปียสีเข้ม

มีเสียงกรีดร้องระเบิดออกมาอีกครั้ง บนคอนของต้นไม้ที่ตายแล้ว นกกำลังหันไปทางนี้และทางนั้นอย่างกระวนกระวาย จากนั้นก็ส่งเสียงกรีด ครึ่งสุดท้าย มันพุ่งเข้าไปในอากาศโดยไม่ละสายตาจากใบหน้าของวิลล์ เด็กหญิงยื่นมือออกมาอย่างเชื่องชวน นกขยับปีก บักหลัก ดีปีกอย่างบ้า คลั่ง พบการทรงตัวของมัน จากนั้นก็หุบปีกแล้วเริ่มสะอึกทันที วิลล์เฝ้ามอง

อย่างไม่แปลกใจ เวลานี้อะไรก็เป็นไปได้ทั้งสิ้น—อะไรก็แล้วแต่ แม้แต่นกพูดได้ที่เกาะอยู่บนนิ้วของเด็ก วิลล์พยายามยืมให้พวกแก แต่ริมฝีปากของเขายังคงสั่นระริก และสิ่งที่มีความหมายถึงความเป็นมิตรก็ต้องดูเหมือนหน้าตาบูดบึ้งที่น่ากลัวแน่ๆ เด็กชายตัวน้อยหลบเข้าข้างหลังพี่สาวของแก

นกหยุดสะอึกและเริ่มทวนคำพูดซึ่งวิลล์ไม่เข้าใจ “รูนา”—ใช่ไหม ไม่ใช่ “กรุณา” “กรุณา” อย่างแน่นอน

เขายกมือสั้นๆ ขึ้นแล้วชี้ไปที่ผลไม้ในตะกร้าทรงกลม มะม่วงกล้วย...ปากแห้งผากของเขามีน้ำลายสอ

“หิว” เขาบอก จากนั้นรู้สึกวุ่นวายในสถานการณ์แปลกประหลาด เหล่านี้เด็กอาจเข้าใจเขาดีขึ้นถ้าเขาแสดงการเลียนแบบสุนทราภรณ์เพลงของชาวยาวจิน “ฉัน หิวมาก” เขายาวความ

“คุณอยากกินอาหารหรือ” เด็กถามด้วยภาษาอังกฤษที่สมบูรณ์แบบ

“ใช่—กิน” เขาทวนคำ “กิน”

“บินไปเสีย นกเอี้ยง” เธอโบกมือของตัวเอง นกร้องเสียงดังเป็นการคัดค้านแล้วกลับไปที่คอนของมันบนต้นไม้ที่ตายแล้ว เด็กยกแขนเล็กๆ ผอมบางของเธอขึ้นในลักษณะเหมือนนกเต้นรำแล้วยกตะกร้าขึ้นจากศีรษะ จากนั้นก็ลดมันลงที่พื้น เธอเลือกกล้วย ปอกเปลือก แล้วก้าวไปข้างหน้าหาคนแปลกหน้าในลักษณะตัดสินใจไม่ได้ระหว่างหวาดเกรงและเห็นอกเห็นใจ เด็กชายเอ่ยเสียงร้องเตือนในภาษาที่เขาไม่เข้าใจ และยึดกระป๋องของเธอไว้ ด้วยคำพูดปลอบใจเด็กหญิงหยุดในระยะห่างจากอันตราย แล้วยื่นผลไม้มือให้

“คุณต้องการมันหรือเปล่า” เธอถาม

ยังคงสั่นระริก วิลล์ ฟาร์นาบี ยื่นมือของเขาออกมา เธอก้าวคืบมาข้างหน้าอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็หยุดอีกครั้งแล้วย่อตัวลง ยังคงจ้องมองเขาอย่างแน่น

“เร็วๆ” เขาเอ่ยด้วยความทุกข์ทรมานของการหมดความอดทน แต่เด็กหญิงตัวน้อยก็ไม่เสีียง เธอมองหาสัญญาณการเคลื่อนไหวที่น่าสงสัยจากมือของเขาขณะโน้มตัวมาข้างหน้า ยื่นแขนออกไปอย่างระมัดระวัง

“เพื่อเห็นแก่พระเจ้า” เขาขอร้อง

“พระเจ้าหรือ” เด็กน้อยทวนคำด้วยความสนใจขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน “พระเจ้าองค์ไหน” เธอถาม “มีอยู่มากเหลือเกิน”

“พระเจ้าองค์ไหนก็ได้ที่เธอชอบ” เขาตอบอย่างหมดความอดทน “หนูไม่ได้ชอบองค์ใดเป็นพิเศษหรอก” เธอตอบ “หนูชอบองค์ที่มีความเห็นอกเห็นใจ”

“ถ้าอย่างนั้นก็เห็นอกเห็นใจฉัน” เขาขอร้อง “ให้กล้วยนั้นแก่ฉัน” ส่วนวนคำพูดของเธอเปลี่ยนไป “หนูขอโทษ” เธอพูดขอโทษเมื่อลุกขึ้นยืนเพิ่มความสูง เธอก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่งอย่างรวดเร็วแล้วหย่อนผลไม้ลงในมือที่กำลังสั่นของเขา

“เอาละ” เธอว่า และราวสัตว์ตัวเล็กๆ หลีกเลียงกับดัก เธอกระโดดไปข้างหลัง พ้นจากการเอื้อมถึง

เด็กชายตบมือแล้วหัวเราะเสียงดัง เธอหันไปพูดอะไรบางอย่างกับแก แกผงกศีรษะเล็กๆ แล้วพูดว่า “ครับนาย” วิ่งเหาะๆ ผ่านฝูงผีเสื้อสีน้ำเงินและสีเขียวอมเหลืองเข้าไปในเงาป่าที่สดผ่องอีกด้านของที่โล่ง

“หนูบอก ทอม กฤษณะ ให้ไปตามคนอื่นมา” เธออธิบาย วิลลิ่งกินกล้วยของเขาหมดแล้วขออีกผล และจากนั้นก็ผลที่สาม เมื่อความเร่งด่วนของความหิวของเขาลดลงเขารู้สึกถึงความต้องการเติมเต็มความอยากรู้อยากเห็นของตัวเอง

“ทำไมเธอจึงพูดภาษาอังกฤษได้ดีอย่างนี้” เขาถาม

“เพราะทุกคนพูดภาษาอังกฤษกันค่ะ” เด็กน้อยตอบ

“ทุกคนหรือ”

“หนูหมายถึงเวลาที่พวกเขาไม่พูดภาษาปาลานีสนะค่ะ” พบว่า หัวข้อนั้นไม่น่าสนใจ เธอหันไปโบกมือสีน้ำตาลเล็กๆ แล้วผิวปาก

“ที่นี่และเวลานี้ เด็กน้อย” นักทวนอีกครั้ง จากนั้นก็กระพือปีกลงมาจากคอนของมันบนต้นไม้ตายแล้ว แล้วลงเกาะที่ป่าของเธอ เด็กน้อย ปอกเปลือกกล้วยอีกผล ให้วิลล์สองในสามของมัน ที่เหลือให้นกเอี้ยง

“นั่นนกของเธอหรือ” วิลล์ถาม

เธอส่ายหน้า

“นกเอี้ยงเป็นเหมือนกระแสไฟฟ้า” เธอว่า “พวกมันเป็นของใครก็ได้”

“ทำไมมันถึงพูดอะไรพวกนั้นล่ะ”

“เพราะใครบางคนสอนมันค่ะ” เธอตอบอย่างอดทน พวกหน้าโง่ น้ำเสียงของเธอดูเหมือนจะบอกเป็นนัยๆ ว่าอย่างนั้น

“แต่ทำไมพวกเขาถึงได้สอนอะไรพวกนั้นกับมันล่ะ ทำไม ‘จงให้ความสนใจ’ ทำไม ‘ที่นี่และเวลานี้’ ”

“เอ่อ...” เธอแสวงหาคำพูดที่ถูกต้องเพื่ออธิบายสิ่งที่เห็นได้ชัด แล้วด้วยตัวเองกับไอคอนปัญญาอ่อนแปลกประหลาดนี้ “นั่นคือสิ่งที่คุณลืม อยู่เสมอใช่ไหม หนูหมายความว่าคุณลืมให้ความสนใจว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น และนั่นก็คือสิ่งเดียวกับไม่อยู่ที่นี่และเวลานี้”

“แล้วนกเอี้ยงก็บินไปรอบๆ เพื่อเตือนเธอ—อย่างนั้นใช่ไหม”

เธอพยักหน้า แน่แน่นอนว่านั่นหมายความว่าแค่นั้นแหละ มีความเจ็บ

“คุณชื่ออะไร” เธอถาม

วิลล์แนะนำตัวเอง

“หนูชื่อ แมรี ซาโรจินิ แมคเพล”

“แมคเพลหรือ” มันเหลือเชื่อเกินไป

“แมคเพล” เธอยืนยันกับเขา

“แล้วน้องชายของหนูชื่อ ทอม กฤษณะ” เธอพยักหน้า “ให้ตายเถอะ”

“คุณมาปาลาด้วยเครื่องบินหรือคะ”

“ฉันมาจากทะเล”

“มาจากทะเลหรือคะ คุณมีเรือหรือเปล่า”

“ฉันมีอยู่ลำหนึ่ง” ด้วยจินตนาการวิลิศเหินคลิ่นกระแทกเข้าไปใส่ซากเรือที่เกยฝั่ง ได้ยินเสียงแรงกระแทกของมันภายในหู ภายใต้คำถามของเธอ เขาบอกเธอถึงสิ่งที่เกิดขึ้น พายุ เรือเกยฝั่ง ฝนร้ายยาวนานของการปีน ภู ความน่ากลัวของการตกลงไป...เขาเริ่มสั่นอีกครั้ง รุนแรงยิ่งกว่าที่เคย

แมรี ซาโรจินิฟังอย่างตั้งใจโดยไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ จากนั้น ขณะที่เสียงของเขาเริ่มลดลงและในที่สุดก็หยุดไป เธอก้าวมาข้างหน้า และคุกเข่าลงข้างๆ เขา เธอยังคงเกาะอยู่ที่บ่าของเธอ

“ฟังนะวิลลี่” เธอบอก วางมือลงบนหน้าผากของเธอ “เราต้องกำจัดสิ่งนี้ไปเสีย” น้ำเสียงของเธอเป็นงานเป็นการและทรงอำนาจ

“ฉันอยากรู้ว่าทำไม” เขาเอ่ยระหว่างพินที่กำลังกระทบกัน

“อย่างไรหรือคะ” เธอทวนคำ “แต่แน่นอน ในแบบธรรมดาๆ บอกหนูอีกครั้งเกี่ยวกับงูพวกนั้นและคุณตกลงมาอย่างไร”

เขาส่ายหน้า “ฉันไม่อยากจะบอก”

“แน่นอนคุณไม่อยากจะบอก” เธอว่า “แต่คุณต้องบอก ฟังว่านกเอี้ยงกำลังพูดอะไรสิคะ”

“ที่นี่และเวลานี้ เด็กน้อย” เธอยังคงเตือน “ที่นี่และเวลานี้ เด็กน้อย”

“คุณอยู่ที่นี่และเวลานี้ไม่ได้” เธอว่าต่อ “จนกว่าคุณจะทำจิตงูพวกนั้นไปเสีย บอกหนู”

“ฉันไม่อยากจะบอก ฉันไม่อยากจะบอก” เขาแทบจะร้องไห้แล้ว

“ถ้าฉันคุณก็จะไม่มีวันกำจัดพวกมันได้ พวกมันจะเลื้อยอยู่ในหัวของคุณตลอดไป สมน้ำหน้า” แมรี ซาโรจินิ เสริมอย่างเสียดสี

เขาพยายามควบคุมอาการสั่น แต่ร่างกายของเขาไม่ได้เป็นของเขาแล้ว ใครบางคนเข้าควบคุม ใครบางคนมุ่งมั่นอย่างโหดเหี้ยมที่จะทำให้

เขาขายหน้า ทำให้เขาทุกข์ทรมาน

“จำสิ่งที่เกิดขึ้นตอนที่คุณเป็นเด็กเล็กๆ ได้ไหม” แมรี ซาโรจินิถาม “แม่ของคุณทำอะไรตอนที่คุณทำร้ายตัวเอง”

ทานโอบกอดเขา บอกว่า “ลูกที่น่าสงสารของแม่ ลูกน้อยที่น่าสงสารของแม่”

“ท่านทำอย่างนั้นหรือคะ” เด็กน้อยเอ่ยด้วยสຸ້มเสียงของความประหลาดใจและช็อก “แต่นั้นมันแย่มากนะ นั่นคือวิธีตอกย้ำมันเข้าไปอีก ‘ลูกที่น่าสงสารของแม่’ ” เธอทวนคำอย่างเย้ยหยัน “มันต้องทำให้เจ็บอยู่อีกเป็นชั่วโมงๆ แล้วคุณก็จะไม่มีวันลืมมัน”

วิลล์ ฟาร์นบี้ไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ แต่นอนเงยบงอยู่ที่นั้น สะท้านด้วยอาการสั่นที่เก็บกดไว้ไม่ได้

“เออละ ถ้าคุณไม่ทำเอง หนูก็ต้องทำให้คุณ ฟังนะ วิลล์: มีงูตัวหนึ่ง งูสีเขียวตัวใหญ่ แล้วคุณก็เกือบเหยียบมันอยู่แล้ว คุณเกือบเหยียบมัน และมันก็ทำให้คุณตกใจกลัวจนคุณสูญเสียการควบคุมตัวเอง คุณตกลงมา คราวนี้คุณพูดด้วยตัวเอง—พูดสิ”

“ฉันเกือบเหยียบมัน” เขากระซิบอย่างเชื่อฟัง “แล้วจากนั้นฉัน...” เขาเอ่ยมันไม่ได้ “จากนั้นฉันก็ล้ม” เขาเอ่ยมันออกมาในที่ที่สุด แทบไม่ได้ยิน

ความน่าสะพรึงกลัวทั้งหมดย้อนกลับมาหาเขา—อาการคลื่นเหียนของความกลัว ความตื่นตระหนกที่ทำให้เขาสูญเสียการควบคุม แล้วจากนั้นความกลัวที่เลวร้ายที่สุดและความแน่นอนน่าสยดสยองซึ่งเป็นการสิ้นสุด

“พูดอีกครั้ง”

“ฉันเกือบเหยียบมัน แล้วจากนั้น...”

เขาได้ยินตัวเองคร่ำครวญ

“ใช่แล้ววิลล์ ร้องไห้—ร้องไห้”

การคร่ำครวญกลายเป็นคราง อับอาย เขากัดฟัน แล้วจากนั้นการครางก็หยุดลง

“ไม่ อย่าทำอย่างนั้น” เธอร้อง “ปล่อยมันออกมาถ้ามันต้องการ
จำนนได้ไหม วิลล์ จำได้ไหมว่าคุณตกลงอย่างไร”

เสียงครางดังขึ้นอีกครั้ง และเขาก็เริ่มสั่นรุนแรงยิ่งกว่าเคย

“คราวนี้บอกหนูว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ฉันเห็นนัยน์ตาของมัน ฉันเห็นลิ้นของมันเข้าๆ ออกๆ”

“ใช่แล้ว คุณเห็นลิ้นของมัน แล้วจากนั้นเกิดอะไรขึ้น”

“ฉันเสียการทรงตัว ฉันหล่นลง”

“พูดอีกครั้ง วิลล์” ตอนนี้เขากำลังสะอึกสะอื้น “พูดมันอีกครั้ง”

เธอยืนย่น

“ฉันล้ม”

“อีกครั้ง”

มันกำลังฉีกเขาเป็นชิ้นๆ แต่เขาก็พูด “ฉันล้ม”

“อีกครั้ง วิลล์” เธอไม่ปรานี “อีกครั้ง”

“ฉันล้ม ฉันล้ม ฉันล้ม...”

อาการสะอื้นค่อยๆ ลดลง คำพูดออกมาง่ายขึ้น และความทรงจำ
ที่มันปลูกเร้าก็เจ็บปวดน้อยลง

“ฉันล้ม” เขาทวนคำเป็นครั้งที่ร้อย

“แต่คุณล้มไม่ไกลมากนัก” คราวนี้ แมรี ซาโรจินี ว่า

“ไม่ ฉันหล่นลงไม่ไกล” เขาเห็นด้วย

“ถ้าอย่างนั้นความตื่นตระหนกจนเกินเหตุทั้งหมดนี้มันอะไรกัน”

เด็กน้อยถาม

ไม่มีเจตนาร้ายหรือเหน็บแนมในน้ำเสียงของเธอ ไม่มีนัยของการ
กล่าวโทษแม้เพียงน้อยนิด เธอเพียงตั้งคำถามตรงไปตรงมาและเรียบง่าย
ที่เรียกหาคำตอบซึ่งตรงไปตรงมาและเรียบง่าย ใช่แล้ว ความตื่นตระหนก
จนเกินเหตุนี้มันอะไรกัน หนูไม่ได้คิดเขา คอของเขาไม่หัก และถึงอย่างไรมัน
ก็เกิดขึ้นเมื่อวาน วันนี้มีผีเสื้อเหล่านั้น นกตัวนี้ที่เรียกร้องความสนใจ เด็ก

แปลกประหลาดคนนี้ผู้พูดคุยกับคนคนหนึ่งซึ่งเหมือนลุงชาวดัตช์ ดูเหมือนนางฟ้าจากเทพปกรณัมที่ไม่คุ้นเคย และเชื่อหรือไม่ว่าภายในห้องศางของเส้นศูนย์สูตรมีชื่อว่าแมคเฟล วิลล์ ฟาร์นาบีหัวเราะออกมาเสียงดัง

เด็กหญิงตัวน้อยตบมือและหัวเราะเสียงดังเช่นกัน ครู่ต่อมานกบนป่าของเธอก็เข้าร่วมด้วยเสียงกังวานของเสียงหัวเราะของปีศาจครั้งแล้วครั้งเล่าที่ดังไปทั่วทุ่งโล่งและสะท้อนอยู่ในหมู่แมกไม้ ทำให้ทั้งจักรวาลดูเหมือนแบ่งข้างกับความขบขันใหญ่หลวงของการมีชีวิตอยู่

3

“เออะละ ฉันดีใจที่มันทั้งหมดน่าขบขัน” เสียงลึกลึกๆ แสดงความคิดเห็นขึ้นทันทีทันใด

วิลล์ ฟาร์นาบี หันไปและเห็นผู้ชายผอมๆ ตัวเล็ก แต่งกายแบบยุโรปถือกระเป๋าใส่ดื่กำลังก้มลงมองเขายิ้มๆ เขาตัดสินใจว่าผู้ชายคนนี้อยู่ในวัยปลายห้าสิบ ภายใต้อหังการพวงปีกกว้างผมนั้นหนาและเป็นสีขาว มีจุกแปลกๆ ที่เหมือนจะงอยอะไรอย่างนั้น รวมทั้งดวงตา—ข้างเป็นสีฟ้าไม่เข้ากับใบหน้าคล้ำๆ นั้นเลย

“ปู่” เขาได้ยิน แมรี ซาโรจินิ อุทาน

คนแปลกหน้าหันจากวิลล์ไปหาเด็ก

“ชั้นอะไรขนาดนั้น” เขาถาม

“เอ่อ” แมรี ซาโรจินิเริ่ม แล้วหยุดครู่หนึ่งเพื่อรวบรวมความคิด “เอ่อ คิดดูนะคะ เขาอยู่ในเรือ แล้วมีพายเมื่อวานนี้ แล้วเรือเขาก็ล่ม—ที่ไหนสักแห่งข้างล่างนั่น ดังนั้นเขาก็เลยต้องปีนขึ้นมาจากหน้าผา แล้วก็มึน แล้วเขาก็ตกลงไป แต่โชคดีมีต้นไม้ เขาก็เลยเพียงตกใจ ซึ่งก็คือสาเหตุว่าทำไมเขาจึงตัวสั้นอย่างหนัก หนูก็เลยให้กล้วยเขาแล้วทำให้เขาย้อนคิดถึงมันเป็นล้านครั้ง แล้วจากนั้นในทันทีทันใดเขาเห็นว่ามันไม่ได้เป็นอะไรที่ต้องวิตกกังวล หนูหมายความว่ามันสิ้นสุดลงแล้ว และนั่นก็ทำให้เขาหัวเราะ แล้วตอนที่เขาหัวเราะ หนูก็หัวเราะ แล้วจากนั้นนกเอี้ยงก็หัวเราะ”

“ดีมาก” ปู่ของเธอเห็นด้วย “แล้วตอนนี้” เขาเสริม หันกลับไปทางวิลล์ ฟาร์นาบี “หลังการปฐมพยาบาลทางจิตวิทยาแล้วเรามาดูว่าทำอะไรให้สมาคมภราดรภาพผู้นำสงสารได้อีก ผมคือ ดร.โรเบิร์ต แมคเพล คุณเป็นใคร”

“ชื่อของเขาคือวิลล์ค่ะ” แมรี ซาโรจินีบอกก่อนที่ชายหนุ่มจะตอบ
“และอีกชื่อของเขาคือฟาร์-อะไรบางอย่าง”

“ให้ตรงๆ เลยกี้ฟาร์นาบี วิลเลียม แอสควิธ ฟาร์นาบี พ่อของ
ผม อย่างที่คุณคงจะได้ เป็นนักเสรีนิยมหัวรุนแรง แม้แต่เวลาที่ท่านมา
โดยเฉพาอย่างยิ่งเวลาที่ท่านมา” เขาระเบิดเสียงหัวเราะเย้ยหยันอย่าง
รุนแรง ต่างจากความรื่นเริงที่ต้อนรับการค้นพบของเขาที่ว่าไม่มีอะไรให้ต้อง
วิตกกังวลจนเกินเหตุเลยจริงๆ

“คุณไม่ชอบพ่อของคุณหรอกหรือ” แมรี ซาโรจินี ถามด้วยความ
วิตกกังวล

“ไม่มากเท่าที่ควร” วิลล์ตอบ

“ที่เขาหมายถึง” ดร.แมคเฟล อธิบายกับเด็ก “ก็คือเขาเกลียดพ่อ
ของเขา พวกเขาส่วนใหญ่เป็นอย่างนั้น” เขาเสริมอย่างหนักแน่น

เขานั่งยองๆ ลงบนสะโพก เริ่มปลดสายกระเป๋าสีดำของตัวเอง

“ผมเดาว่าคงเป็นหนึ่งในนักจักรวรรดินิยมของเรา” เขาเอ่ยข้าม
ไหล่ไปที่ชายหนุ่ม

“เกิดในบลูมส์เบอรีครับ” วิลล์ยืนยัน

“ตอนบน” นายแพทย์วินิจฉัย “แต่ไม่ใช่สมาชิกของกองทหารหรือ
สายพันธุ์ย่อยของเคาน์ตี้”

“ถูกต้อง พ่อของผมเป็นทนายความและนักหนังสือพิมพ์การเมือง
นั่นคือเวลาที่ท่านไม่มัววุ่นวายอยู่กับการเป็นคนติดเหล้า แม่ของผมอาจดู
แปลกประหลาด แม้เป็นลูกสาวของรองบาทหลวง รองบาทหลวง” เขาทวน
แล้วหัวเราะอีกครั้งราวขบขันในรสนิยมบัดสีของพ่อ

ดร.แมคเฟล มองเขาชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นก็เบี่ยงเบนความสนใจ
ไปที่สายหนังอีกครั้ง

“เวลาที่คุณหัวเราะแบบนั้น” เขาตั้งข้อสังเกตด้วยน้ำเสียงไม่
ลำเอียงตามหลักวิทยาศาสตร์ “หน้าของคุณน่าเกลียดแปลกๆ”

ถึงกับผงะ วิลล์พยายามปกปิดความอับอายของตัวเองด้วย
อารมณ์ขัน “มันน่าเกลียดอยู่เสมอแหละครับ” เขาว่า

“ตรงข้าม ในลักษณะของ บอเตอแลร์เรียน อะไรสักอย่าง มันค่อนข้าง
ไปทางงดงามทีเดียว นอกจากเวลาที่คุณเลือกจะทำเสียงเหมือนหมาใน
ทำไมคุณทำเสียงแบบนั้นล่ะ”

“ผมเป็นนักหนังสือพิมพ์ครับ” วิลล์อธิบาย “ผู้สื่อข่าวพิเศษของเรา
ได้รับค่าจ้างให้เดินทางรอบโลกและรายงานข่าวเกี่ยวกับความน่าหวาดกลัว
ในปัจจุบัน คุณคาดหวังว่าผมจะทำเสียงอื่นประเภทไหน เสียงดู-ดู
หรือ บลาร์-บลาร์หรือ มาร์กซ์-มาร์กซ์หรือ” เขาหัวเราะอีกครั้ง จากนั้นก็
ดึงเอาคำคมของตัวเองออกมา “ผมเป็นคนที่ไม่ยอมรับคำว่าใช่เป็นคำตอบ”

“ใช่ได้” ดร.แมคเฟลว่า “ใช่ได้ดีมาก แต่เวลานี้เรามาพูดถึงเรื่อง
ธุรกิจ” เขาดึงเอากรรไกรเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋า เริ่มตัดขาทางเกง
ฉีกขาดเปื้อนเลือดที่ห่อหุ้มเข้าซึ่งบาดเจ็บของวิลล์

วิลล์ ฟาร์นาบี มองเขาแล้วสงสัยขณะที่มองว่าคนที่ราบสูงซึ่งไม่น่า
เป็นไปได้นี้ยังคงมีความเป็นชาวสกอตอยู่มากแค่ไหน และเป็นคนปลาน้ำลึก
มากแค่ไหน เกี่ยวกับตาสีฟ้าและจมูกที่ยื่นออกมาเป็นไปไม่ได้ว่าไม่น่าสงสัย
เลย แต่ผิวสีน้ำตาล มือบอบบาง ความสง่างามของการเคลื่อนไหว—เหล่านี้
แน่นอนว่ามาจากที่ไหนสักแห่งทางใต้ของทวีปอย่างแน่นอน

“คุณเกิดที่นี่หรือ” เขาถาม

นายแพทย์พยักหน้าตอบรับ “ที่คิอะปูราม ในวันพระราชพิธีศพ
ของพระนางเจ้าวิกตอเรีย”

มีเสียงคลิกครั้งสุดท้ายของกรรไกร และขาทางเกงก็หลุดไป เผย
ให้เห็นเขา “สกปรก” เป็นคำตัดสินของ ดร.แมคเฟลหลังตรวจสอบครั้งแรก
อย่างตั้งอกตั้งใจ “แต่ผมไม่คิดว่ามีอะไรร้ายแรงจนเกินไป” เขาเหลียวไป
ทางหลานสาว “ปู่อยากให้คุณวิ่งกลับไปสถานี่แล้วขอให้วิชาญะมาที่นี่
พร้อมกับคนอื่นๆ บอกพวกเขาให้เอาเปเลฮามที่โรงพยาบาลมาด้วย”

แมรี ซาโรจินิ พยักหน้า และโดยไม่เอ่ยอะไร เธอลุกขึ้นยืนแล้ว
รีบเร่งข้ามทุ่งโล่งไป

วิลล์มองตามร่างน้อยขณะที่ห่างออกไป—กระโปรงสีแดงสะบัด
ไปมา ผิวเนียนเรียบของลำตัวเรืองแสงสีชมพูทองอยู่ในแสงอาทิตย์

“คุณมีหลานสาวที่น่าประทับใจมาก” เขาบอก ดร.แมคเฟล

“พ่อของ แมรี ซาโรจินิ” นายแพทย์เอ่ยขึ้นหลังจากเงยไปนิดหนึ่ง
“เป็นลูกชายคนโตของผม เขาตายเมื่อสี่เดือนก่อน—อุบัติเหตุจากการ
ปีนเขา”

วิลล์พิมพ์คำแสดงความเห็นใจ และมีความเจ็บอีกครั้ง

ดร.แมคเฟลเปิดจุกขวดแอลกอฮอล์แล้วทำความสะอาดมือของ
ตัวเอง

“นี่จะเจ็บนิดหน่อย” เขาเตือน “ผมอยากแนะนำให้คุณฟังเสียง
นกนั้น” เขาโบกมือไปทางต้นไม้ที่ตายแล้ว ที่ซึ่งหลังการจากไปของ แมรี
ซาโรจินิ นกเอี้ยงได้ย้อนกลับมา

“ฟังมันให้ดีๆ ฟังอย่างไม่ลำเอียง มันจะทำให้ความคิดของคุณไม่
หมกมุ่นอยู่ที่ความเจ็บปวด”

วิลล์ ฟาร์นาบี ฟัง นกเอี้ยงกลับมาที่ริมแรกของมันแล้ว

“จงให้ความสนใจ” เสียงแหลมสูงที่ชัดเจนร้องเรียก “จงให้ความสนใจ”

“จงให้ความสนใจอะไร” เขาถาม ด้วยความหวังจะดึงเอาคำตอบ
ที่ให้ความกระจ่างมากกว่าที่ได้รับจากแมรี ซาโรจินิ

“จงให้ความสนใจ” ดร.แมคเฟลบอก

“จงให้ความสนใจฟังหรือ”

“แน่นอน”

“จงให้ความสนใจ” นกเอี้ยงร้องในการยืนยันแบบเย้ยหยัน

“คุณมีนกพูดได้แบบนี้อยู่มากไหมครับ”

“มีอย่างน้อยพันตัวที่บินไปรอบๆ เกาะ มันเป็นความคิดของราชาคนก่อน พระองค์คิดว่ามันจะมีประโยชน์ต่อผู้คน บางทีอาจมี แมดดูเหมือนไม่ยุติธรรมต่อนกเอี้ยงที่น่าสงสาร แต่โชคดียิ่งนักที่ไม่เข้าใจการพูดชักจูงใจไม่แม้แต่ของเซนต์ฟรานซิส ลองคิดดูสิ” เขาว่าสืบไป “การให้อาหารต่อนกตัวเล็กๆ นกโกลด์ฟิnish และนกกระजิบที่สมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง อวดดีอะไรอย่างนั้น ทำไมพระองค์ไม่หุบปากเสียแล้วปล่อยให้ให้อาหารแก่พระองค์ แล้วตอนนี้” เขาเพิ่มอีกเสียงเข้าไป “คุณเริ่มฟังเพื่อนของเราบนต้นไม้ดีกว่า ผมจะทำความสะอาดสิ่งนี้”

“จงให้ความสนใจ”

“เออละ”

ชายหนุ่มโน้มหน้าและขบริมฝีปากของตัวเอง

“จงให้ความสนใจ จงให้ความสนใจ จงให้ความสนใจ”

ใช่แล้ว มันเป็นความจริงทีเดียว ถ้าคุณฟังอย่างตั้งใจพอ ความเจ็บปวดไม่เลวร้ายนักหรอก

“จงให้ความสนใจ จงให้ความสนใจ...”

“ทำไมคุณคิดจะขึ้นไปบนหน้าผานั้น” ดร.แมคเพลเอ่ยขึ้นขณะเอื้อมมือไปหยิบผ้าพันแผล “ผมไม่เข้าใจ”

วิลล์หัวเราะออกมาได้ “จำตอนเริ่มต้นของเอเรวอนได้ไหมครับ” เขาถาม “อย่างที่โชคเป็น ชะตากรรมอยู่ข้างฉัน”

มีเสียงมาจากทบด้านกิโลออกไปของทุ่งโล่ง วิลล์หันศีรษะไปและเห็น แมรี ซาโรจิณี โผล่ออกมาจากกระหว่างต้นไม้ กระโปรงสีแดงของเธอแกว่งไปมาขณะที่เธอกระโดดมาตามทาง ทางด้านหลังของเธอที่เปลือยเปล่าจนถึงเอวและแบกเสาไม้ไผ่พร้อมกับเปลหามผ้าใบที่ม้วนไว้อยู่บนบาคือรูปสลักบรอนซ์ขนาดใหญ่ยักษ์ของผู้ชาย และข้างหลังของยักษ์นั้นเป็นเด็กหนุ่มผอมบาง ผิวคล้ำ ในกางเกงขาสั้นสีขาว

“นี่คือ วิชาญะ บัตต์ชาร์ญา” ดร.แมคเฟลแนะนำขณะที่ยืนต้อนรับเข้ามาใกล้ “วิชาญะเป็นผู้ช่วยของผม”

“ในโรงพยาบาลหรือครับ”

ดร.แมคเฟลส่ายหน้า “นอกจากในกรณีฉุกเฉิน” เขาว่า “ผมไม่ได้ทำงานเป็นหมออีกแล้ว วิชาญะกับผมทำงานด้วยกันที่สถานี่ทดลองการเกษตร และ มูรูกัน เมเลนดรา” (เขาโบกมือในทิศทางของเด็กชายผิวคล้ำ) “อยู่กับเร่ชั่วคราว มาศึกษาศาสตร์ของดินและการผสมพันธุ์พืช”

วิชาญะหลบไปข้างๆ แล้ววางมือขนาดใหญ่บนบ่าของเพื่อนร่วมทางของเขา ดันเขาไปข้างหน้า วิลล์มองขึ้นไปที่ยาน้ำร้อนเฝ้าสวนที่กำลังบูดบึ้งแล้วสะดุ้งเมื่อจำได้ในทันทีทันใดถึงเด็กหนุ่มซึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสง่างามที่เขาพบเมื่อห้าวันก่อนหน้าที่ยเรนดิง-โลโบ ซึ่งนั่งในรถเมอร์เซดีสสีขาวของนายพันติปาไปทั่วเกาะ เขายิ้ม อ้าปากเพื่อพูด จากนั้นก็หยุดยั้งตัวเอง เด็กชายส่ายศีรษะเพียงเล็กน้อยแทบจับไม่ได้แต่ก็ไม่พลาดในดวงตาของเขาวิลล์เห็นการขอร้องอย่างเจ็บปวด ริมฝีปากของเขาขยับแต่ไม่มีเสียงลอดพ้นออกมา “ได้โปรด” เขาดูเหมือนจะบอกว่า “ได้โปรด...” วิลล์ปรับสีหน้าของตัวเอง

“สบายดีหรือคุณเมเลนดรา” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการแบบเรียบเรื่อย

มูรูกันดูโล่งใจเป็นอย่างมาก “สบายดีหรือครับ” เขาทักทาย แล้วโค้งน้อยๆ

วิลล์มองไปรอบๆ เพื่อดูว่าคนอื่นสังเกตเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นหรือไม่ แมรี ซาโรจินและวิชาญะกำลังวุ่นวายอยู่กับเปลหาม และหมอกกำลังจัดเก็บกระเป๋าสีดำของเขา การแสดงตลกเล็กๆ ได้แสดงโดยไม่มีผู้ชม เห็นได้ชัดว่ามูรูกันหนุ่มน้อยมีเหตุผลของตัวเองที่ไม่ต้องการให้เป็นที่รู้กันว่าเขาไปอยู่ที่เรนดิง เด็กหนุ่มก็คือเด็กหนุ่ม เด็กหนุ่มเป็นเด็กสาวเสียด้วยซ้ำ นายพันติปาเป็นมากกว่าพ่อต่อผู้ที่อยู่ในความดูแลหนุ่มๆ ของเขา และต่อ

นายพัน มูรูกันเป็นยิ่งกว่าลูกชายมากนัก—เขานำรึกนำหลงไหลอย่าง
แน่นอน เป็นเพียงการชื่นชมบูชาวีรบุรุษเท่านั้นหรือ เป็นเพียงความชื่นชม
ของเด็กนักเรียนหนุ่มน้อยที่มีต่อชายผู้มีอำนาจ ผู้ทำการปฏิวัติได้สำเร็จ
ทำลายล้างฝ่ายตรงข้าม แล้วแต่งตั้งตัวเองเป็นเผด็จการหรือเปล่า หรือมี
ความรู้สึกอื่นเกี่ยวข้องด้วย มูรูกันกำลังแสดงบท แอนทิกโนอัส ต่อ ฮาเดเรียน
หมวดดำเนินหรือเปล่า เอาละ ถ้านั้นคือลักษณะที่เขารู้สึกเกี่ยวกับนักเลงวัย
กลางคน นั่นก็เป็นสิทธิของเขา และถ้านักเลงชอบเด็กหนุ่มรูปงาม นั่นก็เป็น
สิทธิของเขา และบางที วิลล์ครุ่นคิดต่อไป ทำไมนายพันติปาจึงยังการ
แนะนำอย่างเป็นทางการไว้ “นี่คือมูรู” คือทั้งหมดที่เขาบอกตอนที่นำเด็ก
หนุ่มเข้ามาในสำนักงานของประธานาธิบดี “มูรู เพื่อนหนุ่มน้อยของผม”
และเขาก็ลุกขึ้น โอบแขนไปรอบบ่าเด็กหนุ่ม นำเขาไปที่โซฟา แล้วนั่งลง
ข้างๆ “ผมขับรถเมอร์เซดีสได้ไหมครับ” มูรูกันถาม เผด็จการยิ้มอย่าง
ตามใจ แล้วผงกศีรษะที่มีผมสีดำหิวเรียบ และนั่นก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งให้
คิดมากกว่ามีอะไรมากกว่าเพียงความเป็นมิตรเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์
แปลกๆ นั้น ที่พวงมาลัยรถสปอร์ตของนายพันมูรูกันคือคนขาดสติ เพียง
คนรักที่ลุ่มหลงเท่านั้นจะมอบความรับผิดชอบในตัวเองให้คนขับแบบนั้น
อย่างว่าแต่แขกของเขาเลย บนทางราบเรียบระหว่าง เรนดิง-โลโบ กับบ่อน้ำ
มัน เครื่องวัดความเร็วรถตะร่อยสิบสองครั้ง และร้ายยิ่งกว่า ร้ายกว่ามาก
ก็คือที่ตามมาที่ถนนบนภูเขาจากบ่อน้ำมันไปยังเหมืองทองแดง รอยแยก
เปิดเป็นช่องกว้าง ล้อรถครูดไปตามมุมถนน ควายไพล่ขึ้นมาจากพุ่มกอไผ่
สองสามฟุตข้างหน้าของรถ รถบรรทุกสิบล้อคำรามมาติดด้านของถนน
“คุณไม่กลัวลัทธิคนเลวหรือ” วิลล์เสียงภัยถาม แต่นักเลงมีศรัทธาพอๆ กับ
หลงไหล “ถ้ามีใครรู้ว่าตัวเองกำลังทำตามพระประสงค์ของอัลลอฮ์—และ
ผมก็จริงจัง คุณฟาร์นาบี—ก็ไม่มีข้ออ้างใดๆ ที่จะกลัว ในสถานการณ์เหล่านี้
นั้นความวิตกกังวลจะเป็นการดูหมิ่นศาสนา” และตอนที่มูรูกันหักพวงมาลัย
เพื่อเลี้ยวควายอีกตัว เขาเปิดกล่องยาสูบทองคำของตัวเองแล้วเสนออัลข่าน

โซบรานจีให้วิลล์มวนหนึ่ง

“พร้อม” วิชาญะร้อง

วิลล์หันหัวไปและเห็นเปลวแสงอยู่บนพื้นข้างตัวเขา

“ดี” หมอแมคเฟลว่า “มายกเขาขึ้นไวบนั่นกันเถอะ ระวัง ระวัง...”

นาทีหนึ่งต่อมาขบวนเล็กๆ ก็ลดเลี้ยวขึ้นไปตามเส้นทางแคบๆ ระหว่างต้นไม้ แมรี ซาโรจินีอยู่ในกองหน้า ปู่ของเธอนำกองหลังตามมา และระหว่างพวกเขาเป็นมูรกันและวิชาญะที่ปลายเปลหามแต่ละด้าน

จากเตียงที่กำลังเคลื่อนที่ของเขา วิลล์ ฟาร์นาบี มองผ่านความมืด สีเขียวเข้มขึ้นไปราวกับพื้นของทะเลที่มีชีวิต เหนือขึ้นไปไกล ไกลพื้นผิว มีเสียงแสกซากในท่ามกลางใบไม้ เสียงของลิง และเวลานี้เป็นนกเงือกโหลหนึ่งกำลังกระโดดไปมาราวจินตนาการไม่เป็นระเบียบที่สร้างขึ้นโดยผ่านกลุ่มมัวๆ ของกล้วยไม้

“คุณสบายดีหรือเปล่า” วิชาญะถาม ก้มลงอย่างกระวนกระวายใจ เพื่อมองหน้าเขา

วิลล์ยิ้มตอบ

“สบายอย่างหรรุเลย” เขาตอบ

“มันอยู่ไม่ไกล” อีกฝ่ายปลอบใจต่อ “เราจะถึงที่นั่นในอีกสองสามนาที”

“ที่นั่นคือที่ไหน”

“สถานี่ทดลองครับ มันเหมือนรื้อทแรมสเต็ด คุณเคยไป รื้อทแรมสเต็ดหรือเปล่า ตอนที่คุณอยู่ในอังกฤษ”

แน่นอนวิลล์เคยได้ยินเกี่ยวกับมัน แต่ไม่เคยเห็นสถานที่นั้น

“มันดำเนินงานมากกว่าร้อยปีแล้วครับ” วิชาญะเล่าต่อ

“ให้ตรงๆ ก็ร้อยกับสิบแปดปี” ดร.แมคเฟลว่า “ลอว์สและกิลเบิร์ต เริ่มงานผลิตปุ๋ยของพวกเขาที่นั่นในปี 1843 หนึ่งในนักเรียนของพวกเขา

ออกมาที่นั่นตอนต้นทศวรรษห้าสิบเพื่อช่วยปู่ของผมให้เริ่มต้นงานของสถานี
รีอทแอมสเตอร์ดัมในเขตร้อน—นั่นคือแนวคิด ในเขตร้อนและสำหรับเขตร้อน”

มีแสงวาวของความมืดมัวสีเขียว และครู่ต่อมาเปเล่หล่นจากป่าเข้าไปในความสว่างจ้าของแสงแดดเขตร้อน วิลล์ยกหัวของตัวเอง
ขึ้นแล้วมองไปรอบตัว พวกเขาอยู่ไม่ไกลจากพื้นของอัมบ์จินทร์ขนาดใหญ่
ต่ำลงไปห้าร้อยฟุตที่ราบกว้างๆ แผลออกไป ประเพณีตารางหมากรุกด้วย
ทุ่งนา มีต้นไม้และบ้านเรือนรวมตัวเป็นกลุ่มก้อนอยู่กระจัดกระจาย ในอีก
ทิศทางพื้นที่ลาดเอียงสูงขึ้นไปเรื่อยๆ นับพันๆ ฟุตไปยังครึ่งวงกลมของ
ภูเขา ที่ลาดเอียงเหนือสีเขียวหรือที่ลาดเอียงสีทอง จากที่ราบกว้างขวางไป
ยังกำแพงที่ยื่นออกมาของยอดเขานาข้าวตามเส้นโครงร่างมา มันเน้น
ทุกส่วนที่ยื่นออกมาและเว้าเข้าไปของที่ลาดเอียงด้วยสิ่งที่ดูเหมือนจงใจและ
มีศิลปะ ธรรมชาติที่นี่ไม่เป็นเพียงธรรมชาติอีกต่อไป ภูมิประเทศถูกจัด
แต่งขึ้น ถูกลดลงเป็นแกนทางเรขาคณิตของมัน แล้วจัดให้เป็นสิ่งซึ่งสำหรับ
จิตรกรและเป็นปาฏิหาริย์ของความสามารถพิเศษในแง่ของเส้นสายคดเคี้ยว
ไร้ลายสีบริสุทธิ์สดใสเหล่านี้

“คุณทำอะไรอยู่ในเรเนดัง” ดร.โรเบิร์ตถาม ทำลายความเงียบบ
ยาวนานขึ้น

“รวบรวมข้อมูลสำหรับบทความเกี่ยวกับระบบการปกครองใหม่
ครับ”

“ผมไม่เคยคิดว่านายพันจะน่าสนใจพอที่จะเป็นข่าวได้”

“คุณเข้าใจผิดแล้วครับ เขาเป็นเผด็จการทางทหาร นั่น
หมายความว่ามีความตายอยู่ไม่ไกล และความตายก็เป็นข่าวเสมอ แม้แต่
ในที่ห่างไกลกลิ่นของความตายก็เป็นข่าว” เขาหัวเราะ “นั่นคือสาเหตุว่า
ทำไมจึงมีคนบอกผมให้แวะตามทางกลับในระหว่างจากประเทศจีน”

และมีเหตุผลอื่นด้วยซึ่งเขาไม่อยากเอ่ยถึง หนังสือพิมพ์เป็นเพียง
หนึ่งในความสนใจของลอร์ด อัลดีไฮด์ เท่านั้น ในการแสดงออกอีกอย่างเขา

คือบริษัทปิโตรเลียมเชาท์อีส์เอเชีย เขาคือบริษัทอิมพีเรียลและฟอร์เรจัน คอปเปอร์จำกัด โดยทางการวิลส์มาที่เรन्दังเพื่อตมกลืนความตายทางทหาร ในอากาศของมัน แต่เขาก็ยังได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ค้นหาว่าเผด็จการ รู้สึกอย่างไรกับเมืองหลวงของต่างประเทศ ส่วนลตภาษีไคที่เขาเตรียมเสนอ มีการรับประกันใดเพื่อไม่ให้โอนเข้าเป็นของรัฐ และผลกำไรมากแค่ไหนที่ ส่งออกได้ จะต้องว่าจ้างเจ้าหน้าที่เทคนิคและผู้บริหารท้องถิ่นกี่คน คำถาม มากมายเหล่านั้น แต่นายพันดิปาเป็นมิตรและให้ความร่วมมืออย่างที่สุด นั่นคือสาเหตุของการบึ่งรถแบบนำชนหัวลูกไปที่เหมืองทองแดงโดยมีมูรกัน เป็นผู้ขับ “ง่าย ๆ ฟาร์นาบีที่รัก ง่าย ๆ มีความต้องการอุปกรณ์สมัยใหม่ อย่างเร่งด่วนอย่างที่คุณได้เห็นด้วยตัวเองแล้ว” มีการจัดการประชุมครั้งที่ สอง—จัดการ เวลาที่วิลส์จำได้แล้วสำหรับเช้าวันนี้ เขาวาดภาพนายพันที่ โต๊ะทำงานของเขา รายงานจากหัวหน้าตำรวจ “เห็นครั้งสุดท้ายว่าคุณ ฟาร์นาบีล่องไปในเรือลำเล็ก ๆ ตามลำพังเข้าไปในช่องแคบปลา สองชั่วโมง ต่อมาผมพายุรุนแรงครั้งใหญ่... คาดว่าเสียชีวิต...” แต่เขาอยู่ที่นั่นแทน ยังมี ชีวิตอยู่ บนเกาะต้องห้าม

“พวกเขาไม่มีวันให้วีซ่าผม” โจ อัลดีไฮด์ บอกในการสัมภาษณ์ ครั้งสุดท้ายของพวกเขา “แต่บางทีคุณอาจแอบปลอมตัวขึ้นฝั่ง สวมเสื้อคลุมมีผ้าโพกหัวอะไรแบบนั้น เหมือนลอร์เรนซ์แห่งอาระเบียไง”

ด้วยใบหน้าเฉยเมย “ผมจะลองดู” วิลส์สัญญา

“อย่างไรก็แล้วแต่ถ้าคุณเข้าจอดในปลาได้ มุ่งตรงไปปราสาทเลย ทันที ธานี—นั่นคือแม่ราชาของพวกเขา—เป็นเพื่อนเก่าของผม พบท่าน เป็นครั้งแรกเมื่อหกปีก่อนที่ลูกาโน ท่านพักอยู่ที่นั่นกับโวเกลี นายธนาคาร เพื่อการลงทุน เพื่อนหญิงของเขาสนใจในเรื่องของจิตวิญญาณ และพวกเขาก็จัดให้มีการเข้าทรงสำหรับผม คนทรงเป่าแตร เสียงสายตรงที่แท้จริง— เพียงแต่โซครายที่ทั้งหมดเป็นภาษาเยอรมัน คือ หลังจากไฟเปิดขึ้น ผมได้ เจรจากับท่านยาว ๆ เลย”

“คนทรงเป่าแตรคืออะไร”

“ไม่ ไม่ กับรานี ท่านเป็นผู้หญิงที่น่าประทับใจ คุณรู้ใช่ไหม
ผู้รณรงค์ทางจิตวิญญาณ”

“นั่นคือสิ่งที่ท่านสร้างขึ้นใช่ไหม”

“แน่นอน และโดยส่วนตัวแล้วผมชอบมันมากกว่าการฟื้นฟูจิตใจ
และศีลธรรมเสียอีก มันดำเนินไปได้ดีกว่าในเอเชีย เรามีการพูดคุยกัน
ยาวนานเกี่ยวกับมันในเย็นวันนั้น และหลังจากนั้นเราก็พูดกันถึงเรื่องน้ำมัน
ปาลาเต็มไปด้วยน้ำมัน ปีโตรเลียมของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้พยายาม
เข้าร่วมด้วยเป็นปีๆ แล้ว บริษัทอื่นทั้งหมดก็เหมือนกัน ไม่ได้ยอดเยี่ยมขาด
ไม่มีการยอมให้สัมปทานน้ำมันแก่ใคร มันเป็นนโยบายที่กำหนดไว้อย่าง
ตายตัวของพวกเขา แต่รานีไม่เห็นด้วยกับมัน ท่านอยากเห็นน้ำมันเป็นไป
ด้วยดีในโลก ตัวอย่าง เช่น ให้เงินทุนแก่การรณรงค์ทางจิตวิญญาณ ดังนั้น
ก็อย่างที่ผมบอก ถ้าคุณไปถึงปาลา ตรงไปที่ราชวังเลยทันที พูดกับท่าน
หาเรื่องราวภายในเกี่ยวกับผู้คนที่เป็นคนตัดสินใจมา หาให้พบว่ามีชนกลุ่ม
น้อยที่สนับสนุนน้ำมันหรือเปล่า แล้วถามว่าเราจะช่วยให้พวกเขาทำงานที่
ยอดเยี่ยมของพวกเขาดูได้อย่างไรบ้าง” แล้วเขาก็จบลงด้วยการสัญญากับ
วิลลี่ว่าจะให้โบนัสอย่างงามถ้าความพยายามของเขาประสบความสำเร็จ
มากพอที่จะให้เขาเป็นอิสระได้ปีหนึ่งเต็มๆ “ไม่มีการรายงานข่าวอะไรอีก
ไม่มีอะไรนอกจากศิลปะชั้นสูง อาร์ตส อ-อาร์ตส” แล้วเขาก็ระเบิดเสียง
หัวเราะอย่างหยาบคายออกมาราวกับคำนั้นมี ส ที่ส่วนท้ายของมัน และ
ไม่ใช่ ด สิ่งมีชีวิตสุดชั่วร้าย แต่ก็นั่นแหละ เขาเขียนให้กับหนังสือพิมพ์ของ
สิ่งมีชีวิตสุดชั่วร้าย และพร้อมเสมอสำหรับสินบน เพื่อทำงานสกปรกให้สิ่ง
มีชีวิตชั่วร้าย และเวลานี้เหลือเชื่อที่เขาอยู่ที่นี้ บนแผ่นดินปาลาเนิส อย่างที่
โชคชะตาว่าไว้ พรหมลิขิตอยู่ข้างเขา—เพื่อจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน ซึ่งเห็นได้
ชัดว่าเป็นการกระทำหนึ่งในเรื่องตลกอันชั่วร้ายเพื่อใช้แกล้งคน ซึ่งก็คือ
ลักษณะพิเศษของพรหมลิขิต

เขาถูกเรียกกลับมาที่ปัจจุบันด้วยเสียงหวีดร้องของ แมรี ซาโรจินิ
“เราถึงแล้ว”

วิลล์ยกหัวขึ้นอีกครั้ง ขบวนเล็กๆ ได้เลี้ยวออกจากไฮเวย์และกำลัง
ผ่านไปในช่วงเปิดที่กำแพงฉาบปูนสีขาว ทางซ้าย บนลานที่ยกขึ้นเป็น
ช่วงๆ ต่อกันเป็นแนวอาคารต่ำๆ สร้างรูปทรงด้วยต้นโพ ตรงไปข้างหน้า
ถนนสายที่มีต้นปาล์มสูงๆ ค่อยๆ ลาดลงไปยังสระบัว บนฝั่งไกลออกไปมี
รูปปั้นหินของพระพุทธรูปเจ้าประทับอยู่ เลี้ยวไปทางซ้ายพวกเขาปีนขึ้นไป
ระหว่างต้นไม้มีดอก แล้วผ่านกลิ่นหอมที่ผสมผสานกันถึงที่ราบเนินแรก
หลังรั้วหลังค่อมสีขาวหิมะเย็นสงบนิ่งนอกจากกรามที่กำลังเคี้ยวเอื้องของ
มัน ดูราวเทพเจ้าในความงดงามที่เยือกเย็นและไม่ใส่ใจของมัน คนรักของ
ยุโรปาถอยกลับเข้าไปในอดีต และนี่คือนกคู่หนึ่งของจูโนกำลังลากขนของ
มันไปตามพื้นหญ้า แมรี ซาโรจินิดึงกลอนประตูรั้วของสวนเล็กๆ ให้เปิด
ออก

“บังกะไลของผม” ดร.แมคเฟลบอก แล้วหันไปทางมูร์กัน “ให้ผม
ช่วยพาขึ้นบันได”

4

นอม กฤษณะ และ แมรี ซาโรจิณี ออกไปเพื่อนอนกลางวันพร้อมกับลูกๆ ของชาวสวนบ้านข้างๆ ในห้องนั่งเล่นที่ทำให้มีตลง สุลีลา แมคเพล นั่งอยู่ตามลำพังกับความทรงจำของอดีตที่มีความสุขและความเจ็บปวดของการสูญเสียในปัจจุบันของหล่อน นาฬิกาในครัวตีบอกเวลาครึ่งชั่วโมง มันเป็นเวลาที่หล่อนต้องไป หล่อนลุกขึ้นพร้อมกับถอนหายใจ สวมรองเท้า แล้วเดินออกไปในแสงจัดจ้าของเวลาบ่ายในเขตร้อน หล่อนมองขึ้นไป ที่ท้องฟ้า เหนือภูเขาไฟเมฆก้อนใหญ่กำลังป็นขึ้นหายอดสูงสุด ในอีกชั่วโมงหนึ่งฝนจะตก ย้ายจากกลุ่มเมฆแห่งหนึ่งไปอีกแห่ง หล่อนเดินไปตามทางที่มีต้นไม้ขึ้นเรียงราย ด้วยเสียงร้องระร่ำที่ดังขึ้นอย่างกะทันหัน นกพิราบฝูงหนึ่งแตกกระเจิงออกมาจากต้นโพสูงตระหง่านต้นหนึ่ง ปีกสีเขียวและจะงอยสีแดง ทรวงอกของมันเปลี่ยนสีในแสงอาทิตย์ราวหอยมุก พวกมันบินตรงไปที่ป่า พวกมันช่างสวยงามอะไรอย่างนั้น ช่างน่ารักอย่างที่สุด สุลีลากำลังจะได้เห็นสีหน้าแสดงความยินดีของดุกอลด์ที่เฝ้าขึ้นมา จากนั้นก็สำรวจตัวเอง หล่อนมองลงไปที่พื้น ไม่มีดุกอลด์อีกแล้ว มีเพียงความเจ็บปวดนี้ เหมือนความเจ็บปวดแขนขาของภูตผีที่คงตามล่าจินตนาการต่อไป ตามล่าแม้แต่ความรู้สึกของคนเหล่านั้นที่ผ่านการตัดแขนตัดขามาแล้ว “การตัดแขนขา” หล่อนกระซิบกับตัวเอง “การตัดแขนขา...” รู้สึกถึงดวงตาที่หล่อนขึ้นด้วยน้ำตา หล่อนแยกจากไป การตัดแขนขาไม่ใช่ข้อแก้ตัวที่จะสงสารตัวเอง และสำหรับทั้งหมดนั้นดุกอลด์ก็ตายไปแล้ว นกสวยงามอย่างเคย และลูกๆ ของหล่อน เด็กคนอื่นทั้งหมดต่างต้องการความรักและความช่วยเหลือและการสั่งสอนพอๆ กัน หากการหายไปของเขาคงอยู่ตลอดเวลา นั่นคือการ

เดือนหล่อนว่าต่อจากนี้ไปหล่อนต้องมีความรักสำหรับสองคน มีชีวิตอยู่เพื่อสองคน คิดเพื่อสองคน ต้องรับรู้และเข้าใจไม่เพียงด้วยตาและใจของหล่อนเองเท่านั้น แต่ด้วยจิตใจและดวงตาที่เคยเป็นของเธอ และต่อหน้าภัยพิบัติของหล่อนก็เช่นกันที่มีส่วนร่วมในความยินดีและสติปัญญา

แต่นี่คือบังกะโลของหมอ หล่อนขึ้นบันได ข้ามระเบียงแล้วเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น พ่อสามีของหล่อนนั่งอยู่ใกล้หน้าต่าง จิบชาเย็นๆ จากเหยือกดินเผาและกำลังอ่าน *Revue de Mycologie* ท่านยกหน้าขึ้นเมื่อหล่อนเข้าไปใกล้ แล้วยิ้มต้อนรับหล่อน

“สุลิสลา ที่รักของพ่อ พ่อดีใจที่เธอมาได้”

หล่อนโน้มตัวลงแล้วจูบแก้มที่มีหนวดเครายังไม่ได้โกนของท่าน

“ทั้งหมดที่หนูได้ยินจาก แมรี ซาโรจินี นี่คืออะไรกันคะ” หล่อนถาม “จริงหรือคะที่แกพบคนเรือแตก”

“จากอังกฤษ—แต่ผ่านทางประเทศจีน เรนดัง แล้วเรือแตก เป็นนักหนังสือพิมพ์”

“เขาเป็นอย่างไรบ้างคะ”

“ร่างกายของพระเจ้า แต่ฉลาดเกินกว่าจะเชื่อในพระเจ้าหรือเชื่อในภาระที่ได้รับมอบหมายของตัวเอง และแม้ถ้าเขาเชื่อก็อ่อนไหวเกินกว่าจะทำให้สำเร็จ กล้ามเนื้อของเขาต้องการลงมือทำ และความรูสึกของเขาอยากจะทำ แต่ปลายประสาทและความเฉลียวฉลาดของเขาไม่ยอมให้”

“ถ้าอย่างนั้นหนูคิดว่าเขาคงไม่มีความสุขอย่างมาก”

“ไม่มีความสุขอย่างมากจนเขาหัวเราะเหมือนหมาใน”

“เขารู้หรือเปล่าคะว่าเขาหัวเราะเหมือนหมาใน”

“รู้และค่อนข้างจะภูมิใจกับมันด้วย แม้แต่เอ่ยคำคมเกี่ยวกับมันเสียด้วยซ้ำ ‘ผมคือคนที่ไม่ยอมรับคำว่าใช่เป็นคำตอบ’ ”

“เขาเจ็บมากไหมคะ” หล่อนถาม

“ไม่มากนักหรอก แต่เขามีไข้สูง พ่อเริ่มให้ยาปฏิชีวนะเขาแล้ว

ตอนนี้ก็ขึ้นอยู่กับเธอที่จะเพิ่มแรงต้านทานของเขาแล้วให้ออกาสอำนาจใน
การรักษาของธรรมชาติ”

“หนูจะทำได้ที่สุดค่ะ” จากนั้นหลังเจ็บไป “หนูไปหาลักษมี”
หล่อนบอก “ตามทางกลับจากโรงเรียน”

“หล่อนเป็นอย่างไรบ้าง”

“เหมือนเดิมค่ะ ไม่สิ บางทีอาจอ่อนแอลงกว่าเมื่อก่อนนิดหน่อย”

“นั่นเป็นสิ่งที่พอรู้สึกตอนเห็นหล่อนเมื่อเช้านี้”

“โชคที่อาการปวดดูเหมือนจะไม่เลวร้ายลง เรายังรับมือกับมัน
ได้ในทางจิตใจ แล้ววันนี้เราก็กจัดการกับการคลืนไส้ ทานดื่มอะไรบางอย่าง
ได้ หนูไม่คิดว่าจะมีความจำเป็นอะไรอีกที่จะต้องให้ของเหลวทางกระแส
เลือด”

“ขอบคุณสวรรค์” ท่านว่า “น้ำเกลือพวกนั้นธรรมดา ความกล้ำ
อย่างมากมายในการเผชิญหน้ากับอันตรายที่แท้จริงทั้งหมด แต่เวลาไหน
ก็ตามที่เป็นเรื่องของเข็มฉีดยาหรือเข็มในเส้นเลือด เป็นความน่ากลัวที่ดำช้า
และไม่มีเหตุผลที่สุด”

เขาคิดถึงเวลาในช่วงแรกๆ ของการแต่งงาน ตอนที่เขาหิวเสียและ
เรียกหล่อนว่าคนขี้ตลาดที่วิตกกังวลอย่างไม่มีเหตุผลแบบนั้น ลักษมีร้องไห้
และยอมให้กับความทุกข์ทรมานของตัวเอง ได้เพิ่มถ่านหินเข้าไปในกองไฟ
บนศีรษะของเขาด้วยการร้องขอให้ยกโทษให้ “ลักษมี ลักษมี...” และเวลา
นี้ในอีกสองสามวันหล่อนก็จะตาย หลังจากสามสิบเจ็ดปี “หล่อนพูดเรื่อง
อะไร” เขาถามเสียงดัง

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอกค่ะ” สุลีลาตอบ แต่ความจริงก็คือพวก
เขาพูดคุยกันถึงดูโกลด์ และหล่อนก็ทำให้ตัวเองทวนสิ่งที่ผ่านพ้นไประหว่าง
กันไม่ได้ “ลูกคนแรกของแม่” ผู้หญิงที่กำลังจะตายกระซิบ “แม่ไม่รู้เลยว่า
เด็กทารกจะสวยงามได้ขนาดนี้” ในโพรงเบ้าตาที่ลึกโหลและมีดม้วนนั้น
นัยน์ตาส่งประกาย ริมฝีปากปราศจากโลหิตยัม “มือเล็กๆ อย่างนั้น” เสียง